

som klang der Harper i hans Indre, en Frydeklang, en Frihedsjubel, der svulmede og steg i hans Bryst! . . . Ja, nu skulde det ske. Nu skulde han genoprejse sit sunkne Hjem! Frejdigt skulde det løfte sig mod Skyen som Lærken en gylden Sommermorgen. Han frygtede ikke! Fuglefrit vilde de bygge og bo bag Lyngtuen, trodse Livets Storme under Guds aabne Himmel! Hvordan stod der ikke i den gamle, frimodige Bryllupssang:

Mandemod, Kvindetro
vil saa gerne sammen bo.
Arneild, Barnesmil
lyser hjem til Aftenhvil.

Fadervor, Herrens Ord
dækker Kristnes Davrebord.
Bønnens Magt, Daabens Pagt
slaar om Hjemmet Englevagt.

Takkesang, Frydesang
hvælver og en Stue trang.
Sjælens Savn, Jesu Navn
lukker op for Himlens Favn.

Han vendte Hovedet og lyttede. Vinden bar Lyden af Menneskestemmer op imod ham inde fra Lyngheden.

Han vilde ikke sees, ikke træffe Nogen. Hurtigt